
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 11/1(109), 132-133

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wianiu tak obszernego materiału z widocznym staraniem o równomierne potraktowanie tak wielu różnych materii, dbałość o ogólne zasadnicze wypuklenie kwestyj z pominięciem szczegółów nieistotnych. I chyba też o możliwość zapamiętania przez czytelnika głównych zasad.

Trzeba oczekiwać, że praca ta w drugim wydaniu ulegnie zwiększeniu, i to może ponad jedną czwartą dotychczasowej objętości, a także ujednoliceniu i dydaktycznemu udostępnieniu dla czytelnika. Student będzie się spodziewać przede wszystkim lepszego dydaktycznego układu graficz-

nego przez wyodrębnienie paragrafów i podkreślenie pojęć (i może niektórych zasad głównych) oraz podania części materiałów mniejszymi czcionkami i przeniesienia wielu powoływań na akty normatywne do odsyłaczy. Inny zaś czytelnik — oprócz spisu treści oraz dobrych skorowidzów: przedmiotowego alfabetycznego i skorowidza przepisów — będzie oczekiwać jeszcze skorowidza chronologicznego, a może nawet i skorowidza orzeczeń oraz indeksu nazwisk cytowanych autorów.

Edward Muszalski

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

ROZDZIAŁ I EWIDENCJA SUBSTYTUCYJ

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 17 listopada 1966 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po przeprowadzeniu dyskusji nad sprawą rozdziału i ewidencji substytucyj,

u chw ali ło

co następuje:

Jak stwierdzają wizytacje i analiza pracy zespołów adwokackich, substytucje wciąż jeszcze nie wypełniają zadania przyczyniania się do rozdziału pracy i dochodu zespołu. Kierownicy traktują tę sprawę marginesowo, a tymczasem jest to jedno z ich głównych zadań.

Na mocy art. 21 pkt 4 ustawy o ustroju adwokatury adwokatowi wolno udzielić substytucji wtedy, gdy nie może on osobiście wziąć udziału w rozprawie lub osobiście wykonać danej czynności, przy czym możliwość taka obwarowana jest koniecznością uzyskania zgody kierownika zespołu na zastąpienie się oraz koniecznością wyznaczenia przez kierownika osoby substytutata.

Tryb postępowania w razie udzielenia substytucji uregulowany jest w § 38—42 regulaminu działania zespołów adwokackich. Przepisy te stanowią, że zasadą jest obowiązek uzyskania zgody kierownika zespołu na udzielenie substytucji. Jedynie w nagłych wypadkach można udzielić substytucji bez tej zgody, lecz wówczas należy zawiadomić o tym kierownika zespołu.

W zespole powinien być prowadzony rejestr substytucji wewnątrzzespołowych, na podstawie którego kierownik wyprowadza w końcu miesiąca salda dla każdego adwokata, księgowane na koncie „61”. Kierownik ma obowiązek rozliczać

sprawy substytucyjne według wkładu pracy adwokata prowadzącego sprawę i adwokata-substytutu. Nie do przyjęcia jest tłumaczenie nierozliczania substytucji tym, że znoszą się one wzajemnie.

Rozliczeń tych nie dokonuje się za substytucje podczas urlopu wypoczynkowego oraz podczas niezdolności do pracy z powodu choroby, nie dłużej jednak niż 3 miesiące.

W myśl przytoczonych wyżej przepisów należy uznać za niedopuszczalne następujące uchybienia, wielokrotnie stwierdzone podczas wizytacji:

- 1) udzielanie substytucji bez zgody, a w wypadku substytucji nagiej — bez zawiadomienia kierownika zespołu,
- 2) brak rejestru substytucji,
- 3) nierozliczania indywidualnie substytucji przez kierownika w końcu miesiąca,
- 4) pomijanie przez kierowników zespołów uwzględniania — przy wyznaczaniu substytutu — zasady rozdziału pracy i dochodu w zespole (np. udzielanie substytucji adwokatowi o zbyt dużym obciążeniu pracą).

Odrębnym zagadnieniem są substytucje międzyzespołowe lub udzielane przez adwokatów wykonujących zawód indywidualnie. Substytucje takie należy rejestrować i rozliczać tak jak wszystkie przyjmowane do prowadzenia sprawy, tzn. według dyspozycji § 29 regulaminu działania zespołów adwokackich. W zakresie tych substytucji stwierdza się nie mniej poważne uchybienia. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na sprawę przekazywania substytucji między członkami różnych zespołów z pominięciem ewidencji tych zespołów, co uniemożliwia wpływ kierownika na przydział takich substytucji oraz może stwarzać wątpliwości co do prawidłowości rozliczeń finansowych.

Te same zasady obowiązują przy substytucjach międzyzespołowych udzielanych sobie przez członków tej samej rodziny, którzy wykonują zawód adwokacki, z pominięciem decyzji kierowników zespołów.

W celu uniknięcia opisanych wyżej nieprawidłowości odpowiednie organy samorządu adwokackiego powinny:

- I. kierownik zespołu —
 1. wymagać od adwokatów zgłaszania wszystkich substytucji do jego decyzji,
 2. prowadzić rejestr substytucji,
 3. prawidłowo rozdzielać i rozliczać substytucje;
- II. rady adwokackie — analizować rejestry substytucji zespołów raz na kwartał na posiedzeniach;
- III. zespoły wizytatorów —
 1. zwracać uwagę na ewidencje substytucji,
 2. analizować sposób rozdziału substytucji;
- IV. zebrania zespołów — zająć się problemem substytucji w ramach kontroli pracy zawodowej członków zespołu.